

Desconfia de tot. Lluita per la teva vida.
Protegeix-te sempre el cor.

The background of the cover is a deep blue with a subtle, cracked texture. At the top center is a silver crown with green gemstones. Below the crown, two crossed swords with red-wrapped hilts are positioned. Two grey snakes are coiled around the swords, their heads raised and facing each other. The title 'LA SERP ALES DE LA NIT' is written in large, white, serif capital letters, with 'I LES' and 'DE LA' in smaller letters on either side of 'ALES'.

LA SERP ALES DE LA NIT

CARISSA
BROADBENT

Columna

LA
SERP
I LES ALES DE LA
NIT

CARISSA
BROADBENT

Traducció d'Esther Roig, Judith Raigal Aran i Anna Llisterri

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE SERPENT & THE WINGS OF NIGHT*

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2025

© CARISSA BROADBENT, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, JUDITH RAIGAL ARAN I ANNA LLISTERRI, 2025

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3297-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.077-2024

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

*Això és una obra de ficció. Tots els personatges,
organitzacions i fets que s'hi narren són fruit de la imaginació de
l'autora o s'han utilitzat en un context de ficció.*

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Tot va començar com un entrenament. Només un joc, un petit exercici. Una cosa que necessitava fer per posar-me a prova. No tenia clar quan s'havia convertit en un esport, en la meva vergonyosa rebel·lió secreta.

Potser per a alguns va ser una estupidesa que jo, una humana, cacés de nit, quan estava en considerable desavantatge en comparació amb les meves preses. Però era de nit que actuaven elles, i per això és quan també ho feia jo.

Em vaig arrambar a la paret, amb el punyal ben agafat a les mans. Feia una nit càlida, d'aquelles en què la calor s'enganyava a la humitat vaporosa de l'aire fins molt després que es pongués el sol. La ferum quedava suspesa en un núvol dens pudent, del menjar ranci de les deixalles dels carrerons, sí, però també de carn podrida i sang agra. Els vampirs no es prenién la molèstia de netejar abans de marxar dels districtes humans de la Casa de la Nit.

En teoria, els humans hi estaven segurs, entre les muralles del regne; eren ciutadans, ni que fos inferiors, però més febles que els Nascuts de la Nit en tots els sentits. I aquesta segona premisa sovint feia irrellevant la primera.

L'home era un hiaj, amb les ales ben enganxades a l'esquena. Es veu que no era partidari de fer servir la màgia, perquè no les retreia perquè la caça fos més fàcil. O potser és que

gàudia de l'efecte que feien a la seva presa. Alguns eren així de fatxendes. Els agradava que els tinguessin por.

Des del terrat vaig veure com l'home assetjava el seu objectiu, un nen de deu anys a tot estirar, desnerit per l'evident malnutrició. El nen era al pati de terra envoltat per una tanca d'una casa de tova, fent botar una pilota sense parar, totalment aliè a la mort que se li acostava sigil·losament.

Era una imprudència tan gran que aquell nen estigués sol a fora de nit! Però alhora jo sabia millor que ningú com n'era d'esgotador créixer en perill constant. Potser aquella família havia tingut els seus fills a casa en caure la nit cada dia de tots els últims deu anys. Només calia un descuit, una mare distreta que s'oblidava de cridar el seu fill perquè entrés, un nen emmurriat que no tingués ganes de sopar. Una sola nit a la vida.

Passava molt sovint.

Però aquella nit no passaria.

Quan el vampir es va moure, jo també em vaig moure.

Em vaig deixar caure del terrat a les llambordes. No vaig fer soroll, però l'orella dels vampirs era impecable. L'home es va girar i em va saludar amb una mirada gèlida i un somriure de gairell que va deixar a la vista un ullal esmolat.

M'havia reconegut? A vegades passava. A aquest no li vaig deixar la possibilitat.

A hores d'ara ja era pràcticament una rutina. Un sistema que havia polit fins a la perfecció en centenars de nits com aquella.

Primer les ales. Dos talls, un a cada una, prou per evitar que volés. Amb els vampirs hiaj, era fàcil. La pell membranosa era delicada com el paper. De tant en tant, topava amb vampirs rishan i aquests eren un xic més complicats, perquè les ales plomades costaven més de punxar, però havia depurat la tècnica. Aquell pas era important, i per això era el primer. Necessitava que es quedessin allà, a terra, amb mi. Una vegada vaig cometre l'error de saltar-me aquell pas. Vaig aprendre la lliçó, però va anar d'un pèl que no ho explico.

No podia ser més forta que ells i per això havia de ser més precisa. No hi havia marge per als errors.

El vampir va fer un crit a mig camí entre un udol de dolor i un gruny de ràbia. Els batecs del meu cor eren ja un repic ràpid, amb la sang a prop de l'epidermis. Ves a saber si m'ensumava. M'havia passat tota la vida intentant ocultar el bombeig de la meua sang, però en aquell precís moment me n'alegrava. Els tornava ximples. Aquell imbècil ni tan sols anava armat, però tot i així se'm va abraonar sense preocupar-se per res.

M'encantava —de veritat que em tornava boja— que em subestimessin.

Una punyalada en un costat, per sota les costelles, i una altra al coll. No era prou per matar-lo, però sí per debilitar-lo.

El vaig empènyer contra la paret, clavant-li un dels punyals per retenir-lo. Havia xopat la fulla amb dhaivinth, un paralitzant d'efecte immediat, potent però de curta durada. Només funcionaria uns minuts, però no me'n calien més.

Només em va poder esgarrapar la galta un parell de vegades amb aquells dits esmolats com ganivetes abans que els seus moviments s'afeblissin. I just quan vaig veure que parpellejava ràpidament, com si es volgués mantenir despert, vaig atacar.

Has d'empènyer fort per travessar l'estèrnum.

Ho vaig fer, prou fort per partir-li l'os i obrir un passatge fins al cor. Els vampirs eren més forts que jo en tots els sentits: els seus cossos eren més musculosos, els seus moviments més ràpids, les seves dents més esmolades.

Però el cor el tenien igual de tou.

En el precís moment que el punyal els travessava el pit, sempre sentia la veu del meu pare.

No apartis la mirada, serpeta, em deia en Vincent a cau d'orella.

No ho feia. Ni aleshores ni en aquell moment. Perquè sabia el que hi veuria, en la foscor. Sabia que veuria el bell rostre d'un noi al qual un dia havia estimat molt, i amb el mateix aspecte que quan el meu ganivet li va entrar al pit.

Els vampirs eren els fills de la deessa de la mort; per això em feia gràcia que la temessin tant com els humans. Els observava cada vegada i veia com el terror els canviava la cara quan eren conscients que els empaitava.

Almenys en això érem iguals. Almenys, en el moment final, érem tots uns maleïts covards.

La sang dels vampirs era més fosca que la dels humans, gairebé negra, com si la sang dels humans i dels animals consumida al llarg dels segles l'hagués anat enfosquint, capa a capa. Tan bon punt vaig deixar caure el vampir, vaig quedar xopa de dalt a baix.

Em vaig apartar del cos. Només aleshores vaig veure la família que em mirava sense parpellejar: era sigil·losa, però no prou per passar inadvertida quan era pràcticament al llindar de casa seva. La mare abraçava fort el nen. Hi havia un home amb ells i un altre infant, una nena. Estaven prims, portaven roba basta i esparracada, tacada per les llargues jornades de treball. Eren tots quatre a la porta de l'habitatge, amb la mirada posada a sobre meu.

Em vaig quedar paralitzada, com un cérvol atrapat per un rastrejador al bosc.

És curiós que fossin aquells humans afamats, no els vampirs, els que em convertissin de caçadora en caçada.

Potser era perquè quan estava amb vampirs, sabia el que era. Però quan mirava aquells humans els perfils es difuminaven o els faltava definició, com si observés un reflex distorsionat de mi mateixa.

O potser era jo el reflex.

Eren com jo. I, tanmateix, no trobava res en comú entre nosaltres. M'imaginava que si obria la boca per parlar amb ells, ni tan sols entendríem els sons que feia cadascú. Em semblaven animals.

La trista veritat era que potser en part em fastiguejaven, com em fastiguejaven tots els meus defectes humans. I, en canvi, una altra part de mi —potser la part que recordava que

havia viscut en una casa com aquesta— es delia per acostar-s'hi més.

No ho faria, per descomptat.

No, no era una vampira. Això ho tenia absolutament clar, cada segon de cada dia. Però tampoc era un d'ells.

Una fredorada sobtada em va impactar a la galta. Me la vaig tocar i em vaig mullar els dits. Pluja.

Les gotes van interrompre el nostre silenci de respiracions contingudes. La dona va fer un pas endavant, com si volgués dir alguna cosa, però jo ja m'havia tornat a esmunyir en la penombra.

No em vaig poder resistir a fer una marrada. Normalment hauria escalat el castell fins a la meva habitació a les torres occidentals. En lloc d'això, em vaig enfil·lar per l'est, vaig saltar els murs del jardí i em vaig dirigir a les estances dels criats. M'hi vaig esquitllar per la finestra, que donava a un arbust enorme ple a vessar de flors blau fosc que es tornaven argentades amb la claror de la lluna. Tan bon punt vaig tocar de peus a terra, vaig renegar, a punt de caure per culpa del que semblava un manyoc de teixit setinat que va lliscar sota les meves botes per la fusta polida.

La rialla va sonar com el grall d'un corb i va degenerar ràpidament en una cacofonia d'estossecs.

—Seda —va grallar la vella—. La millor trampa per a lla-dregots.

—Aquest lloc fa pena de veure, Ilana.

—Bah!

Va girar la cantonada i em va mirar amb els ulls mig aclucats, mentre feia una xuclada goluda i tremolosa al cigar i treia el fum pel nas. Anava vestida amb tul vaporós tenyit en onades de color. Els cabells negres clapats de gris recollits

damunt del cap amb un volum admirable. Arracades d'or penjant dels lòbuls de les orelles i els ulls arrugats pintats amb ombra de color blau grisenc i una ratlla generosa de perfildor fosc.

El seu apartament era igual d'acolorit i caòtic que ella: hi havia roba, joies i pintura cridanera a sobre de totes les superfícies. Havia entrat per la finestra de la sala, que vaig tancar perquè no s'hi filtrés la pluja. Era un espai molt petit, però molt més bonic que les barraques de tova mig derruïdes del districte humà.

Em va mirar de dalt a baix, tot fregant-se el coll.

—No accepto crítiques d'una rateta xopa com tu.

Em vaig mirar i em vaig quedar blanca. Fins llavors, a la càlida llum del fanal, no havia estat conscient de la fila que feia.

—Amb tot això a sobre ningú diria que ets maca i tot, Oraya —va continuar—. Estàs ben entestada a semblar al menys atractiva possible. Ara que hi penso! Tinc una cosa per a tu. Té. —Amb unes mans artrítics i nuoses, va furgar entre una pila de teles arrugades que tenia al costat i me'n va llançar una des de l'altra punta de la sala—. Agafa-la!

La vaig entomar i la vaig desplegar. La tira de seda era gairebé tan llarga com jo dreta, i d'un color violeta fosc impressionant amb brodats en or.

—Em va fer pensar en tu. —La Ilana es va repenjar al marc de la porta i va fer una altra xuclada al cigar.

No li vaig preguntar d'on havia tret una cosa així. L'edat no li havia tornat els dits menys hàbils... o llargs.

—Val més que t'ho quedis. No em poso aquestes coses, jo. Ja ho saps.

A diari només em vestia de negre, roba senzilla que no cridés gaire l'atenció i em permetés llibertat de moviments. No portava mai res vistós (perquè atrauria mirades no desitjades), ni amb vol (perquè podia convidar algú a atrapar-me), ni massa ajustat (perquè m'impediria lluitar o fugir). Gairebé

sempre anava amb roba de cuir, fins i tot amb la calor opressiva de l'estiu. Protegia i era flexible.

Admirava les coses boniques com tothom, això sí. Però estava envoltada de depredadors. La supervivència passava per davant de la vanitat.

La Ilana va rebufar.

—Sé que també t'agrada la roba elegant, rateta. Encara que et faci por posar-te-la. Una autèntica vergonya. La joventut és malaguanyada amb els joves. La bellesa també. És un color que t'escau. Per mi, com si te'l poses per ballar nua a la teva habitació.

Vaig arquejar les celles mirant aquell de vessall de colors.

—És el que fas tu amb les teves robes?

Em va picar l'ullet.

—Tot això i més. I no facis veure que tu no.

La Ilana no havia estat mai a la meua habitació i tot i així em coneixia prou per saber que, efectivament, tenia un calaix ple a vessar de foteses de colors que havia arreglat amb els anys. Coses que eren massa absurdament ostentoses per portar-les en aquesta vida, però que, potser, podia somiar que em posaria en una altra.

Per molt que intentés explicar-l'hi, la Ilana no entenia la meua cautela. M'havia deixat ben clar moltes vegades que n'estava tipa («Tipa!», proclamava) de ser prudent.

Sincerament no entenia com havia sobreviscut tants anys aquella vella, però me n'alegrava molt. Els humans que havia vist aquell matí als barris pobres no s'assemblaven gens a mi, i els vampirs que m'envoltaven encara menys. Només la Ilana es movia entremig d'uns i altres, igual que jo.

Si bé per raons molt diferents.

A mi m'havien pujat en aquell món, però la Ilana hi havia arribat per voluntat pròpia feia deu anys. Quan era adolescent estava fascinada amb ella. Havia conegut molts pocs humans. Aleshores no sabia que la Ilana era, fins i tot per als humans..., única.

La Ilana es va tornar a tocar el coll. Vaig veure que la roba que tenia al puny no era vermella, o almenys, no ho havia estat d'entrada. Vaig acostar-m'hi i vaig notar les ferides que tenia al coll, tres punxades dobles. Després la bena que tenia al canell, que en tapava ves a saber quantes més que només Nyaxia sabia.

Em devia canviar la cara, perquè va deixar anar una rialla.

—Avui han sopat com uns reis —va dir—. M'han pagat bé. M'han pagat perquè uns homes guapos em xuclessin el coll tota la nit. Al meu jo més jove li hauria encantat.

No vaig ser capaç ni de fer un somriure.

Sí, no tenia ni idea de com havia sobreviscut la Ilana tant de temps. La majoria dels proveïdors voluntaris de sang humana, i no eren gaires, morien al cap d'un any de començar a treballar. Jo sabia molt bé l'escàs control que tenien els vampirs quan hi havia fam pel mig.

La Ilana i jo no ens posàrem mai d'acord en algunes coses.

—Estaré absent una temporada —vaig dir, canviant de tema—. Només t'ho volia dir perquè no et preocupessis.

La cara de la Ilana es va petrificar. Fins i tot amb tan poca llum, vaig veure com empallidia dos tons.

—Aquell malparit. Ho penses fer.

No volia tenir aquella conversa, tot i saber que no hi havia més remei.

—T'hauries de plantejar deixar la ciutat interior un temps —vaig continuar—. Anar als districtes. Sé que no t'agraden gens, però almenys allà...

—A la merda.

—És el Kejari, Ilana. Aquí no estàs segura. No és segur per a cap humà fora del districte protegit.

—El «districte protegit». Aquelles xaboles. Per alguna cosa me'n vaig anar. Allò fa pudor de misèria. —Va arrugar el nas—. De misèria i de pixum.

—Estaries segura.

No em va passar per alt la ironia de dir una cosa així quan tot just en tornava tacada de sang.

—Bah. La seguretat està sobrevalorada. Quina mena de vida és aquella? Vols que me'n vagi quan l'esdeveniment més emocionant dels últims dos segles està a punt de produir-se a la porta de casa meva. No, reina, no. No ho penso fer.

M'havia dit a mi mateixa que mantindria la calma; sabia que segurament la Ilana no em faria cas. Tot i així, no vaig ser capaç de dissimular la frustració.

—És una estupidesa. Només són uns mesos. O fins i tot uns dies! Només que te n'anessis per la inauguració...

—Una estupidesa! —va etzibar—. Això és el que diu ell? És el que et diu sempre que vols fer alguna cosa que s'escapa del seu control?

Vaig bufar amb les dents serrades. Sí, en Vincent em diria que soc estúpida si em negués a protegir-me sense un bon motiu. I tindria tota la raó.

Podia ser que el districte humà fos un fangar, però almenys els humans d'allà tenien un simulacre de protecció. Per contra, no sabia què li podia passar a la Ilana o a cap humà de la ciutat interior un cop comencés el Kejari. Menys encara a una humana que ja havia donat la seva sang.

Havia sentit històries de com s'utilitzava els humans en aquells tornejos. No sabia què era cert i què era exageració, però em regirava l'estómac. A vegades tenia ganes de preguntar-ho a en Vincent, però sabia que pensaria que estava preocupada per mi. No volia que patís més del compte per mi. A més, ell tampoc sabia que la Ilana i jo ens haguéssim fet tan amigues aquests últims anys.

Hi havia moltes coses que en Vincent no sabia. Parts de mi que no encaixaven en la imatge que tenia de mi. Igual que hi havia coses de mi que la Ilana no entendria mai.

Tot i això, no sabia com me'n sortiria sense qualsevol dels dos. Allà no hi tenia família. A qui fos que vivia amb mi en aquella casa quan en Vincent em va trobar, l'havien matat. Si em quedaven parents llunyans, estaven atrapats en algun lloc fora del meu abast, almenys fins que guanyés el Kejari. Però

tenia en Vincent i la Ilana i ells s'havien convertit en tot el que imaginava que era una família, encara que cap dels dos fos capaç d'entendre totes les parts contradictòries de mi.

En aquell moment en què la possibilitat de perdre la Ilana semblava de sobte bastant més tangible, la por em va engrapar el cor i es va negar a deixar-lo anar.

—Ilana, sisplau —vaig dir amb una veu estranyament escanyada—. Ves-te'n, sisplau.

La cara de la Ilana es va estovar. Va apagar el cigar al cendrer ple a vessar i se'm va acostar tant que gairebé li podia comptar les potes de gall. Em va acaronar amb la mà apergaminada. Feia olor de fum i d'un perfum de roses massa apegalós... i de sang.

—Que dolça que ets —va dir—. Càustica però dolça. Al teu estil àcid. Com... com una pinya.

Quina paraula més absurda. Coneixent-la, segurament se l'havia inventat.

—Però estic cansada, reina. Cansada de tenir por. Me'n vaig anar del districte perquè volia veure com es vivia aquí i ha estat l'aventura que em pensava que seria. Em jugo la vida cada dia vivint aquí. Igual que tu.

—Tampoc cal fer estupideses.

—Que no et preocupi ja és una forma de rebel·lia. Sé que ho saps tan bé com jo. Encara que amaguis els colors al fons de la calaixera. —Em va mirar amb intenció la roba tacada de sang—. Encara que ho amaguis en la penombra dels carrerons del districte.

—T'ho demano, Ilana. Només una setmana, encara que no sigui durant tot el Kejari. Té... —Li vaig tornar el mocador de coll—. Agafa aquesta cosa estrident i dona-me-la quan tornis, i fins i tot et prometo que me la posaré.

Va estar en silenci una bona estona; després va agafar la seda i se la va guardar a la butxaca.

—Com vulguis. Me n'aniré demà al matí. —Vaig deixar anar un sospir d'alleujament—. Però tu... tu, rateta caparruda.

—Em va agafar la cara amb les mans, aixafant-me les galtes—. Tu ves amb compte. No et vull sermonejar sobre el que ell t'està obligant a fer...

Em vaig desfer d'aquelles mans que m'estrenyien amb una força sorprenent.

—No m'obliga a fer res!

—Bah! —Sort que m'havia apartat, perquè la resposta va ser tan furiosa que va venir acompanyada de capellans—. No vull veure com et converteixes en una com ells. Seria... —Va tancar la boca de cop, els seus ulls van explorar-me el rostre i un rampell d'emoció anguniosament intensa li va passar per la cara—. Seria un avorriment de nassos.

No era allò el que anava dir i jo ho sabia, però la Ilana i jo no teníem aquella mena de relació: tota la crua sinceritat, tota la desagradable tendresa quedava amagada en les coses que no ens dèiem. Igual que jo no deia en veu alta que competiria en el Kejari, ella no em deia en veu alta que patia per mi.

Tot i així em va impactar veure-la a punt de plorar. Va ser aleshores que vaig ser conscient que només em tenia a mi. Jo, si més no, tenia en Vincent, però ella estava sola.

Els meus ulls es van posar de sobte en el rellotge i vaig renegar.

—Me n'haig d'anar —vaig etzibar anant cap a la finestra—. No beguis fins a caure morta, vella bruixa.

—I tu vigila que no et clavis el pal que tens ficat al cul —va contestar eixugant-se els ulls, fent desaparèixer qualsevol rastre de vulnerabilitat.

«Quina vella més boja!», vaig pensar amb tendresa.

Vaig obrir la finestra de cop i vaig deixar que el vapor de la pluja estiuenca em ruixés la cara. No era la meva intenció callar tan sobtadament, però se'm van entravessar les paraules a la gola, unes paraules que només li havia dit en una altra ocasió a algú que les mereixia menys.

Però la Ilana ja s'havia ficat a la seva habitació. Em vaig empassar el que anava a dir i em vaig endinsar en la nit.